

THE EUROPEANS DISCOVERY OF XINA POMPEU FABRA UNIVERSITY BARCELONA

LA XINA QUE ELS EUROPEUS VAN DESCOBRIR: LA DINASTIA MING LLEIS I AUTÒCRATES

El marc legal dels Ming va néixer abans i tot de la proclamació de la nova dinastia: Hongwu **considerava una prioritat absoluta compilar un codi Ming i difondre'l per tot l'imperi.** El Codi Ming, que seguia les línies generals dels seus precedents a les dinasties Tang i Song, era deliberadament simple amb les paraules, de forma que la gent el pogués entendre fàcilment. A més, tot just rere la promulgació del primer codi Ming al primer any de la dinastia, Hongwu va **ordenar la compilació d'una versió simplificada que fos accessible a tothom.**

Al nivell d'administració local, la justícia estava a les mans dels mandarins, una **paraula portuguesa que indicava que ells eren els qui manaven.** El mandarí era el més alt oficial d'un cert nivell, servint com a jutge, fiscal o jurat. El primer article del codi Ming tractava dels cinc càstigs. El càstig menys sever era ser apallissat amb un bastó lleuger. El següent era ser apallissat amb un bastó pesat. A nivell comarcal i prefectural, només es podien administrar aquests dos càstigs. Per això els relats europeus parlen amb freqüència de les pallisses. El següent càstig era la servitud. Això implicava feines pesades per al govern, com produir sal o **fondre ferro, i anava sempre acompanyat d'un gran nombre de cops.** El següent càstig era l'exili a un lloc distant, ben lluny del suport familiar. Això comportava també una centena de cops. El càstig més sever de tots era la pena de mort, que havia de ser aprovada sempre per **l'emperador i només s'administrava mitjançant l'estrangulació o la decapitació.**

Tot i així, dins el codi s'especificaven alguns crims especialment terribles que es podien castigar amb la mort per un miler de talls. L'any 1579 un soldat espanyol anomenat Dueñas serà **el primer europeu a contemplar un d'aquests i a deixar-ne una descripció detallada.**

Tots els càstigs comportaven una responsabilitat col·lectiva **que s'estenia a la família o fins i tot al "lijia" sencer.** La tradició legal xinesa emfatitzava la naturalesa social del crim i els càstigs **s'infligien per a servir d'exemple.** L'objectiu principal de la Llei Ming, com amb tots els codis xinesos anteriors, era imposar un control polític estret sobre la societat. La llei concernia especialment les disruptcions de l'ordre social, i no pas la defensa dels drets individuals contra l'estat.

La llei no era igual per a tothom. Els membres de la família imperial i els alts oficials comptaven amb alguns privilegis explícits que els garantien la protecció legal respecte als jutjats inferiors. Tots els casos criminals contra ells només podien ser escoltats **per l'emperador. Aquesta és una pràctica similar a la que encara perviu a alguns països europeus, com per exemple amb els anomenats "aforats" a Espanya. Fins i tots els erudits del menor nivell comptaven amb certs privilegis legals.**

La posició relativa entre el criminal i la víctima sempre es tenia en compte. Per això un dels primers articles de la llei especificava el grau general de dol, ja que aquest determinava la relació entre familiars i per tant el càstig que havia de ser aplicat.

Les accions de la llei **sempre s'efectuaven en públic, fins i tot les tortures. Aquestes es feien públiques i no es podien aplicar arbitràriament.** Els càstigs sempre havien de ser supervisats i ratificats per un nivell superior.

El codi Ming va ser molt influent a l'Àsia oriental. Vietnam i Corea el van copiar a grans trets i també va inspirar les lleis de l'estat de Tokugawa al Japó. Va ser molt admirat pels viatgers ibèrics que en van deixar primera notícia.

L'organització de l'estat Ming seguia les grans línies que havien caracteritzat els Song, amb sis ministeris coordinats per un primer ministre. Però l'emperador Hongwu era un gran admirador del Khan Khubilai i l'entusiasmava ostentar una autoritat absoluta com la seva.

Com el Khan Khubilai abans que ell, Hongwu desconfiava dels erudits, trobava els exàmens pesats i no volia ser adoctrinat per cap erudit sobre com havia d'actuar. L'any 1380, un procés major contra el primer ministre Hu Weiyong va acabar amb l'execució d'aquest junt amb quinze mil altres sospitosos de tenir connexions amb ell. Deu anys després, quaranta mil oficials de l'estat també van ser executats. Probablement va ser la major massacre política de la història xinesa anterior a la Revolució Cultural del segle XX. El primer ministre va ser abolit i **l'emperador va esdevenir l'àpex del poder a cada branca de l'estat xinès. Tenia un poder de presa de decisions definitiu sobre l'administració civil, l'establiment militar i el cos de censors que controlaven tant els oficials civils com els militars.** La Xina Ming va esdevenir una autocràcia i la seva administració pública ja no podia fer de balança contra un emperador completament desinhibit i paranoic.

Les sospites de l'emperador sobre els oficials de carrera el van fer cada vegada més dependent dels eunucs, aquests associats escollits personalment i lligats a ell per una poderosa lleialtat personal.

Atès que el poder dels eunucs provenia exclusivament dels seus lligams amb l'emperador, mai criticaven les seves accions. Els erudits, que eren els que escrivien la història, atribuïen tot tipus de perversions als eunucs, però de fet el seu poder era molt inferior que el que deien i les ambicions personals i set de poder tant dels erudits com dels eunucs era ben similar. El gran problema dels eunucs no era pas la seva moralitat sinó el fet de que donaven força a **l'autocràcia dels emperadors Ming.**